

Се скрши огледалото
во кое си го гледав ликот,
тоа е сега на подот
здробено
на илјада парчиња.

Несакајќи ми падна
кога раката
ми затрепери
гледајќи ја солзата
на детенцето.

-Некој ни ги зеде височините,
светлината од родната кука
ни ја зеде, дедо мој!-
плачеше детето
во моите преградки.

Тогаш,
на илјада парчиња
се распука и моето срце
и падна на подот
до скршеното огледало...

Сега
секој ќе ги гази

тие зеници на љубовта,
тие зеници
на разделбите и тагата!

Панде Манојлов

Песна посветена на внук ми Горазд